

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0468 van 1 juli 2014
in de zaak 1011/0906/A/8/0851

In zake: de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Filip DUCHEYNE
kantoor houdende te Baron Ruzettelaan 417, 8310 Brugge-Assebroek
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

het **AGENTSCHAP ONROEREND ERFGOED**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bart STAELENS
kantoor houdende te 8000 Brugge, Stockhouderskasteel, Gerard
Davidstraat 46 bus 1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 24 juni 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 12 mei 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oostkamp van 17 januari 2011 ontvankelijk doch deels ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de regularisatie van een sanitair gebouw en twee paardenstallen en voor de sloping van drie schuilhokken en de stal naast de toegangspoort, maar geweigerd voor de overige stallingen, de loods, de stro- en mestopslagplaats, de overige schuilhokken, de loop piste, verharding, stapmolen en omheiningen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 16 mei 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 3 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Marc VAN ASCH heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Samuel MENS die loco advocaat Bart STAELENS verschijnt voor de tussenkomenende partij, is gehoord.

De verzoekende partij is schriftelijk verschenen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Het Agentschap Onroerend Erfgoed, IVA verzoekt met een aangetekende brief van 28 september 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 februari 2012 de tussenkomenende partij voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomenende partij werd verzocht om enerzijds te verduidelijken op basis van welk hoger belang zij als hiërarchische overheid van de gewestelijke erfgoedambtenaar wenst tussen te komen en haar procesbevoegdheid voor de Raad aan te tonen conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO en anderzijds met betrekking tot artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO nadere toelichting te geven bij het rechtens vereiste belang waarover zij meent te beschikken, desgevallend met inbegrip van aanvullende stukken.

Standpunt van de partijen

In haar schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomenende partij dat de VCRO in de loop van de huidige procedure gewijzigd is in die zin dat er voortaan slechts geprocedeerd kan worden door de tussenkomenende partij zelf en niet meer door de gewestelijke erfgoedambtenaar. Zij verwijst naar het gewijzigd artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO. Deze decreetwijziging heeft volgens

haar onmiddellijke werking gezien een regel van gerechtelijk recht meteen van toepassing is op lopende procedures. Daarenboven behoudt de tussenkomende partij volgens haar de bevoegdheid om in rechte te treden voor de Raad als hiërarchisch overste van de gewestelijke erfgoedambtenaar.

De tussenkomende partij voert aan dat zij bovendien haar belang kan ontleen aan artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO gezien zij als finaliteit de bescherming van het onroerend erfgoed heeft en als zodanig adviezen mag uitbrengen en kan tussenkomen. In casu ligt de aanvraag voor het grootste deel binnen een beschermd landschap zodat zij er belang bij heeft dit te voorkomen als ultieme hoeder van het onroerend erfgoed. De tussenkomende partij heeft als missie het landschap en het onroerend erfgoed te vrijwaren. Het betreffende landschap werd definitief beschermd op 19 november 2001. De tussenkomende partij heeft er belang bij dat de bescherming intact blijft en niet aangetast wordt door constructies voor een paardenfokkerij die de authenticiteit van het gebied ontsieren. De tussenkomende partij is van oordeel dat dit belang zich situeert zowel in haar adviserende rol als in de mogelijkheid om op te treden zodat kan voorkomen worden dat vergunningen afgeleverd worden die tot dergelijke landschapsontsierende acties kunnen leiden.

Beoordeling door de Raad

1.

Bij besluit van het afdelingshoofd van het agentschap RO-Vlaanderen, afdeling West-Vlaanderen, houdende wijziging van het besluit van het afdelingshoofd van het Intern Verzelfstandigd Agentschap RO-Vlaanderen, afdeling West-Vlaanderen van het beleidsdomein van Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed van 9 februari 2009 houdende subdelegatie van sommige beslissingsbevoegdheden aan de gewestelijke erfgoedambtenaar, werd aan deze laatste de bevoegdheid verleend om beroep in te stellen bij de Raad en alle noodzakelijke proceshandelingen uit te voeren overeenkomstig artikel 4.8.16 VCRO.

Aldus verkrijgt de gewestelijke erfgoedambtenaar de procesbevoegdheid om zelfstandig haar vorderingsrecht uit te oefenen en om in die hoedanigheid tussen te komen in een hangend geschil.

Ingevolge het vermelde delegatiebesluit is ook de adviesbevoegdheid komen te liggen bij de gewestelijke erfgoedambtenaar die op autonome wijze het advies uitbrengt onder het gezag van haar leidinggevende. De Raad heeft in zijn tussenarrest reeds vastgesteld dat de gewestelijke erfgoedambtenaar van het agentschap RO-Vlaanderen, afdeling West-Vlaanderen het betrokken advies van 10 november 2010 verleend heeft.

De tussenkomende partij kan zich gelet op het delegatiebesluit zelfs als hiërarchisch overste niet in de plaats stellen van de binnen zijn bevoegdheid autonoom optredende gewestelijke erfgoedambtenaar. Door de delegatie wordt de bevoegdheid om in rechte te treden verplaatst naar een ander orgaan, in casu de gewestelijke erfgoedambtenaar. De 'delegans' verliest hierdoor de door hem gedelegeerde bevoegdheid tenzij hij de bevoegdheid om zelfstandig te blijven beslissen en optreden gelijktijdig met het door hem gedelegeerd orgaan heeft ingeschreven in het delegatiebesluit, wat niet het geval is. De delegatie van bevoegdheid leidt derhalve tot het verlies van deze bevoegdheid zolang de delegatie niet ongedaan gemaakt is.

2.

De tussenkomende partij beroept zich vergeefs op het inmiddels gewijzigd artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO waarbij de procesbevoegdheid is toevertrouwd aan de leidend ambtenaar.

De ontvankelijkheid van het ingediende verzoek tot tussenkomst en de procesbevoegdheid van de tussenkomende partij dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik van de indiening van het verzoek tot tussenkomst.

Nu de gewestelijke erfgoedambtenaar in het voorliggende dossier moet beschouwd worden als de adviserende instantie en artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO een bij het dossier betrokken adviserende instantie aanwijst als van rechtswege belanghebbende, moet geconcludeerd worden dat in casu uitsluitend de gewestelijke erfgoedambtenaar van rechtswege bevoegd is om in rechte te treden.

3.

De tussenkomende partij toont evenmin aan dat zij een van de gewestelijke erfgoedambtenaar onderscheiden belang heeft dat kan beïnvloed worden door de oplossing die aan het ingestelde beroep tot vernietiging zou gegeven kunnen worden waardoor zij als belanghebbende zou kunnen aangemerkt worden in de zin van artikel 4.8.19, §1 juncto artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

De door de tussenkomende partij ingeroepen motieven hebben alle betrekking op de bescherming van het landschap en het onroerend erfgoed, welke bevoegdheid ingevolge het hoger vermeld delegatiebesluit evenwel toekomt aan de gewestelijke erfgoedambtenaar. In ieder geval toont de tussenkomende partij in casu geen persoonlijk, van de erfgoedambtenaar onderscheiden belang aan. De door de tussenkomende partij ten gronde ingeroepen motieven zijn trouwens identiek als de motieven die ingeroepen worden door de gewestelijke erfgoedambtenaar in haar advies van 10 november 2010.

De Raad verklaart het verzoek tot tussenkomst onontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 29 september 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oostkamp een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van een paardenfokkerij met bijhorigheden”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan ‘Hasselt-Genk’, gelegen in agrarisch gebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 oktober 2010 tot en met 12 november 2010, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 29 oktober 2010 het volgende advies uit:

“
...
Het betreft een aanvraag tot de regularisatie van:
-het oprichten en uitbreiden van paardenstallen,
-het bouwen van een halfopen strohangaar,

- het plaatsen van een mestopslagplaats,
- het bouwen van een zadelhuis met sanitaire voorziening,
- het plaatsen van een houten afsluiting van 1,55m hoog,
- het aanleggen van een oefenpiste/sintelpiste,
- en het plaatsen van diverse schuilhokken.

Dit alles werd destijds (20à25j) gebouwd bij een voormalige drafstal/hoevecomplex, gelegen langs een uitgeruste gemeenteweg, in de aanvang van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied nabij het milieubelastend industriegebied. Dit bedrijf is gevestigd op ruim een km afstand ten noorden van de gemeentekern van Oostkamp.

De aanvrager baat een koetsierbedrijf uit. Ook worden er hier paarden gemend. Deze locatie is sinds 13/02/2009 eigendom van de aanvrager. Hier is er een exploitatievergunning verleend voor 46 paarden tot 2021. Het aantal NER's bedraagt 2.658;54. Het bijhorend grondareaal is 4,67 ha met nog eens 0,27 ha bouwland in Brugge-Assebroek, maar ook nog op een andere plaats ongeveer 5 ha weide (geen bewijzen hieromtrent). Het bedrijf van de aanvrager was voorheen gevestigd op ruim een km afstand meer noordelijk hiervandaan, in Brugge-Assebroek, in de [REDACTED].

De bewijzen van slechts elf paarden zijn te verifiëren bij de "Belgische Confederatie van het Paard VZW"- De BCP, en niet van 25 paarden zoals de aanvrager verklaart. Van die elf paarden zijn er enkel twee merries aanwezig, zodat men moeilijk kan spreken van een paardenfokkerij.

De te regulariseren gebouwen, uitgezonderd de diverse schuilhokken, en de toegangsweg zijn opgericht in de onmiddellijke omgeving van de bestaande gebouwen, en vormen aldus één geheel. Dit kan enkel door de Afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling worden aanvaard in functie van de paardenfokkerij op deze site. De tien schuilhokken zijn sterk verspreid over de vele deelweiden, wat in feite hoort in een niet-geïsoleerde weide. Er zijn trouwens voldoende stallen aanwezig in de directe omgeving.

Door deze schuilhokken wordt de ruimtelijke ordening sterk verstoord. Drie van deze schuilhokken worden wel gesloopt.

De noodzaak van de aanwezige sintelpiste/oefenpiste werd weliswaar niet aangetoond, maar kan wel worden gedoogd.

...

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed brengt op 10 november 2010 een ongunstig advies uit dat o.m. luidt als volgt:

“ ...

Principieel hebben we geen bezwaar tegen een agrarisch gebruik op de gronden van dit bedrijf, maar een paardenfokkerij vraagt specifieke constructies en inrichtingen en is op die punten duidelijk afwijkend van de bedrijfsinrichting bij traditionele landbouwbedrijven. In hun huidige toestand tasten bovenvermelde gebouwen en voorzieningen van de paardenfokkerij de landschapselementen, -kenmerken en –waarden (grasland en weides, dominant open landschapsbeeld, authenticiteit van het gebied,...) van het gebied aan en ontsieren het. De grote oppervlakte en de veelheid ervan verzwaren dit nog.

...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 5 januari 2011 het volgende deels gunstig deels ongunstig advies:

“ ...

Deze beoordeling – als uitvoering van art. 1.1.4 van de codex gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen – houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de VCRO.

Gelet op het feit dat slechts het bewijs van 11 paarden werd geleverd en van die 11 paarden er enkel 2 merries zijn, kan er niet gesteld worden dat voorliggende aanvraag een paardenfokkerij betreft. Een paardenhouderij met minstens 10 paarden kan volgens de omzendbrief van 08.07.1997 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gewijzigd via de omzendbrief dd. 25.01.2002 en 25.10.2002 beschouwd worden als een para-agrarisch bedrijf. Gezien het bewijs van eigendom slechts voor een beperkt aantal paarden werd geleverd, is er niet aangetoond dat de te regulariseren stallingen, loods,, loop piste met omheiningen, schuilhokken, stapmolen, etc...; noodzakelijk zijn en in verhouding staan tot het aantal paarden.

Uitgezonderd het gebouw met sanitair en de paardenstallen (1) en (2), is voorliggende aanvraag gelegen in het beschermd landschap “Meersengebied” (MB van 19/11/2001).

De noodzaak van de loop piste met een zeer grootschalige oppervlakte, de sterk verspreid gelegen schuilhokken, de grote stapmolen, de verscheidene omheinde weides etc... wordt niet aangetoond. Door de grote oppervlakte, de sterk verspreide inplanting en het materiaalgebruik (vb. type omheiningen), worden de constructies als storend ervaren in het beschermd landschap. De stalling 3a en 3b is daarenboven niet gelegen bij de overige gebouwen, waardoor ook deze stalling voor een verdere aantasting van de open ruimte zorgt.

Een mogelijke regularisatie van de constructies kan enkel aanvaard worden indien deze constructies qua schaal, inplanting, materialen, etc... in overeenstemming kunnen worden gebracht met de omgeving en het beschermd landschap “Meersengebied” (MB van 19.11.2001)

Het slopen van de 3 schuilhokken en de stalling naast de toegangspoort is stedenbouwkundig aanvaardbaar. Er zijn geen ruimtelijke bezwaren hiertegen en de sloop komt het (beschermd) landschap enkel ten goede. Door het slopen van de schuilhokken wordt het open karakter van de weides hersteld.

Algemene conclusies

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

Ik wens bijkomend op te merken dat in de uiteindelijke vergunning wel rekening dient te worden gehouden met de principes van de watertoets. Het behoort, zoals vermeld in het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14/11/2003) in hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8, tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om de resultaten van de watertoets te vermelden, zelfs als manifest duidelijk is dat de vergunde werken geen enkele invloed op de waterhuishouding hebben en hiermee rekening te houden in haar uiteindelijke beslissing.

Gunstig voor het slopen van de 3 schuilhokken en het slopen van de stal naast de toegangspoort.

Ongunstig voor alle overige constructies (paardenstallen 1 en 2, stallingen 3a en 3b, loods, stro-opslag/mestopslagplaats, gebouw met sanitair, schuilhokken, loop piste, verharding, stapmolen, omheiningen).
...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oostkamp verleent op 17 januari 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij voor het slopen van de drie schuilhokken en het slopen van de stal naast de toegangspoort, maar weigert de vergunning voor de paardenstallen 1 en 2, voor de stallingen 3a en 3b, de loods, de stro-opslag/mestopslagplaats, het gebouw met sanitair, de loop piste, de verharding, de stapmolen en de omheiningen. Het college motiveert de beslissing als volgt:

“ ...
Gelet op de ligging in het beschermd landschap ‘Meersengebied’.
Overwegende dat de voorziene gebouwen en constructies te verspreid staan op het perceel.
Overwegende dat het gaat om een vergunde paardenhouderij en geen paardenfokkerij.
Overwegende dat het gevraagde een te grote impact heeft op het beschermde landschap.
Overwegende dat de schuilhokken in te grote aantallen aanwezig zijn en te veel verspreid over de percelen.
Overwegende dat enkel gebouwen noodzakelijk voor de paardenhouderij en het koetsierbedrijf aanvaardbaar zijn;
Algemene conclusie:
Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag gedeeltelijk in overeenstemming, gedeeltelijk niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.
...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 17 februari 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 april 2011 om dit beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

3B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag is volgens het gewestplan gelegen in “landschappelijk waardevol agrarisch gebied”, waarvoor onderstaande voorschriften van toepassing zijn.

- *Volgens artikel 15 van het KB van 28/12/1972 gelden in landschappelijke waardevolle gebieden “beperkingen met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en activiteiten worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in de grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen”.*

Los daarvan is het van essentieel belang dat de aanvraag voor het grootste deel ligt (met uitzondering van het sanitair gebouw en de stallen 1 en 2) binnen het

beschermd landschap Meersengebied (MB 19/11/2001).

In het kader van voorliggende vergunningsaanvraag werd het advies ingewonnen van de gewestelijk erfgoedambtenaar. Hierin werd gesteld dat het aangevraagde voor wat betreft de onderdelen in het beschermde landschap strijdig is met direct werkende normen. De inhoud van het advies van de gewestelijk erfgoedambtenaar dd.14/10/2010 is wettelijk bindend gezien haar ongunstig karakter. Op grond van artikel 4.3.3. VCRO is er aldus geen juridische basis om de vergunning te verlenen.

Sowieso is het in dergelijke landschappelijk waardevolle gebieden van belang dat elke vorm van versnippering wordt tegengegaan. Ook dienen storende elementen die de samenhang verstoren vermeden te worden. Er wordt vastgesteld dat de paardenlooppiste met alle bijhorigheden (schuilhokken, omheiningen,...) een veel te grote oppervlakte heeft en het landschap aldaar veel schade berokkent. De aanwezigheid van een groot aantal omheiningen en de verspreide schuilhokken versterken deze landschappelijke stoornis nog. Het feit dat er op het ontwerpplan aanplantingen worden voorgesteld zijn slechts milderende maatregelen.

- De agrarische gebieden zijn bestemd voor “landbouw in de ruime zin”. De omzendbrief dd.8 juli 1997, bepaalt dat stallen voor paardenhouderijen met minstens 10 paarden, waarbij de hoofdactiviteit gericht is op het fokken en/of houden van paarden als para-agrarisch kan worden aanzien:*

“Artikel 11.4.1. (...) Stallen voor paardenhouderijen met minstens 10 paarden, waarbij de hoofdactiviteit is gericht op het fokken en/of houden van paarden en eventueel bijkomend op het africhten, opleiden en/of verhandelen ervan, en, afhankelijk van de omvang van de paardenhouderij als activiteit, inclusief de aanhorigheden, zoals bergingen voor voeder, materieel en onderhoud, de gebeurlijke manège, binnen- of buitenpiste, een tredmolen, een groom, verhardingen en afsluitingen, enz.

Stallen en andere constructies zijn maar toegelaten voor zover de paardenhouderij over een in verhouding tot het aantal paarden staande voldoende oppervlakte aan loopweiden in eigendom of in pacht heeft.(...)”

Ingevolge artikel 11 van het KB van 28/12/1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de (ontwerp) gewestplannen dient de aanvraag tevens betrekking te hebben op een voldoende leefbaar bedrijf.

In eerste instantie bestaat discussie over het aantal paarden dat geregistreerd werd. Na telefonisch onderhoud met de Vlaamse confederatie van het paard werd meegedeeld dat op 4-4-2011 in totaal 31 paarden, waaronder 13 merries geregistreerd werden bij aanvrager. De aanvraag voldoet op zich aan de vermelde criteria uit de omzendbrief.

De vraag stelt zich evenwel of er op de site wel fokkerijactiviteiten plaats vinden zoals door aanvrager wordt vooropgesteld. In het dossier ontbreekt concrete informatie daaromtrent. Hoeveel veulens werden er op heden geboren en wat zijn de productieverwachtingen? Wordt er wel een volwaardig inkomen gegenereerd met de fokactiviteiten?

Uit de website van het bedrijf blijkt bovendien dat de activiteiten van aanvrager (paardenmenners, koetsierbedrijf...) in eerste instantie van recreatieve aard zijn. Ook de aanwezigheid van een grote paardenlooppiste –welke nooit kan verantwoord worden vanuit een landbouwkundig gebruik – doet vermoeden dat hier niet om een para-agrarische activiteit gaat. Tenslotte blijkt ook dat de gebouwen aangeboden worden voor tal van randactiviteiten (seminaries, teambuilding,...).

Uit het dossier blijkt ook niet dat aanvrager al aanstalten geeft gemaakt tot afbouw van de zonevreemde activiteiten, integendeel bestaat de indruk dat de aanvraag als paardenfokkerij louter gebeurt i.f.v. de regularisatie van de gebouwen en de piste.

Er dient aldus besloten dat de aanvraag in feite de bestendiging van een zonevreemde recreatief bedrijf in het agrarisch gebied beoogt. Op heden bestaat er geen juridische grond om een vergunning af te leveren voor een recreatief bedrijf in het agrarisch gebied.

De watertoets is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06. Volgens artikel 3 van dit besluit is het advies van de watertoets positief indien vooraf blijkt dat er geen schadelijk effect te verwachten is. Volgens de watertoetskaarten van de Vlaamse overheid (www.watertoets.be) is de bouwplaats gelegen buiten een “mogelijks overstromingsgevoelig gebied”.

De gewestelijke hemelwaterverordening (BVR 1/10/2004) is van toepassing op de aanvraag. De totaal te regulariseren horizontale dakoppervlakte betreft immers een toename die groter is dan 50m², zodat de nodige compensatiemaatregelen naar waterberging dienen te worden genomen. Op de plannen wordt een infiltratievoorziening voorzien met een corresponderende oppervlakte van 360m² enerzijds en een hemelwaterput van 20.000L met een corresponderende oppervlakte van 450m² anderzijds (samen 810m²). Bij berekening van de som van al de te regulariseren dakoppervlakte wordt evenwel een grotere oppervlakte vastgesteld: zonder de schuilhokken ingerekend worden is er een te regulariseren dakoppervlakte van ruim 850m². Op de bijgevoegde aanstiplijst hemelwater wordt slechts een horizontale dakoppervlakte van 532m² vermeld zodat op heden niet kan geoordeeld worden over de impact op de waterhuishouding.

3C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Gelet op voormelde juridische belemmeringen, is een opportuiniteitsbeoordeling irrelevant.

3D CONCLUSIE EN VOORSTEL

De aanvraag komt niet in aanmerking voor een stedenbouwkundige vergunning gezien de inhoud van het advies van de gewestelijk erfgoed ambtenaar wettelijk bindend is (direct werkende normen), gezien haar ongunstig karakter. Op grond van artikel 4.3.3. VCRO dient de vergunning dan ook te worden geweigerd.

Voorts is op heden onvoldoende aangetoond dat de aanvraag gebeurt i.f.v. een paardenfokkerij en niet in functie van een recreatief bedrijf.

De provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar stelt derhalve om het beroep ongegrond te verklaren en de aanvraag te weigeren.

...

Na de hoorzitting van 26 april 2011 beslist de verwerende partij op 12 mei 2011 om het beroep deels in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het sanitair gebouw en de paardenstal 1 en 2, en te weigeren voor het overige. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De Deputatie motiveert haar standpunt als volgt :

4A *BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG*

Voorliggende aanvraag beoogt de regularisatie van een paardenfokkerij/paardenhouderij met aanhorigheden.

Aanvrager is exploitant van het Koetsierbedrijf [REDACTED] dat toeristische rondritten verzorgt in Brugge en ook paardenmen-activiteiten organiseert. Op de website van het bedrijf <http://www.paardentram.com/> valt te lezen dat er ook diverse randactiviteiten georganiseerd worden:

“Net buiten Brugge, in een groene en rustige omgeving, bevindt zich het privé domein van het menteam [REDACTED]. Het domein biedt diverse mogelijkheden voor bedrijven en groepen voor hun incentive, teambuilding of coaching activiteit.

Uiteraard biedt het domein ook de unieke kans om er op een bijzondere manier kennis te maken met het paarden menen. Daarnaast zijn er diverse polyvalente ruimtes die gebruikt kunnen worden voor seminars, vergaderingen, catering en allerhande randactiviteiten. Samen met het kantoor [REDACTED] maken wij graag voor u een voorstel op maat volgens uw wensen én budget.”

Op de hoorzitting wordt verklaard dat het om een volwaardige paardenfokkerij betreft met 44 paarden. Er wordt gewezen dat er vorig jaar 6 veulens zijn geboren. Verder wordt gewezen dat met de men-activiteiten niet de bedoeling is om tenten/festivals te houden. De hoofdactiviteit blijft fokkerij; de rest is subsidiair.

De plaats van de aanvraag is gelegen langs de [REDACTED], een lokale verbindingsweg tussen Brugge en Moerkerke. De site maakt deel uit van het uitgesproken gaaf en aantrekkelijk open landschappelijk gebied ten noorden van de [REDACTED]. Met uitzondering van het gebouw met refter en sanitair en de paardenstallen 1 en 2plan, vallen alle constructies binnen de contouren van het beschermd landschap Meersengebied (MB 19/11/2001).

Er staan diverse constructies met een grote paardenlooppiste achteraan. Van alle aanwezige constructies blijken slechts het woonhuis en een paardenstal vergund (geacht) te zijn.

Het ontwerpplan bestaat uit verschillende onderdelen:

- de regularisatie van een sanitair gebouw (5,1m breed x 7,2m lengte = 37m²; houten materiaal) achter de bestaande woning;
- de regularisatie van twee paardenstallen in betonnen metselwerk (stal 1: 4,8m x 23,2m = 111m²; stal2 20,6m x 10,80m = 222m²), beide onder lichthellend dak die in L-vorm gebouwd werden tegen de aanwezige vergunde stallen;
- de regularisatie van een (deels open) houten loods (8,19m breed x 16,26m = 133m²; nokhoogte 5,48m);
- de regularisatie van een stro-opslag/mestopslagplaats (7,7m breed x 4,2 lengte = 32m², onder een plat dak) in betonnen metselwerk;
- de regularisatie van betonnen verharding nabij de paardenstallen, de loods en stro-opslag/mestopslagplaats;
- de regularisatie van een aangelegde loop piste (ca. 150m x 250m; zandbed);
- de bouw van twee aangebouwde stallingen (stal 3a: 4,08m x 10,46m = 42,67m²; stal 3b: 3,53m x 3,54m = 12,49m²) nabij de loop piste;
- de regularisatie van een stam molen (diameter ca. 18m, oppervlakte: 254m²; nokhoogte 3,4m);
- de regularisatie van houten omheiningen (hoogte 1,55m) die de ruimte binnen de loop piste compartimenteren i.f.v. loopweiden;
- de regularisatie van 7 schuilhokken (ca. 5m x 4m = 20m² per hok ; materiaal onbekend);
- de sloop van 3 schuilhokken (ca. 5m x 4m);
- de realisatie van een nieuwe infiltratievoorziening (2,5m x 5,5m = 13,75m²) met een buffervolume van 12.440L;
- de realisatie van nieuwe aanplantingen o.a. rondom de te regulariseren schuilhokken en de landschappelijke integratie van de buitenzijden.

Tijdens het openbaar onderzoek werden er geen bezwaren ingediend.

Relevante historiek:

- 8/7/20003: PV tot vaststelling van bouw misdrijf;
- 24/3/2003: weigering van de vergunning voor het regulariseren van paardenstallen en een strohangar door de vorige eigenaar (dhr. [REDACTED] – en mevr. [REDACTED]).

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De agrarische gebieden zijn bestemd voor “landbouw in de ruime zin”. De omzendbrief dd. 8 juli 1997, bepaalt dat stallen voor paardenhouderijen met minstens 10 paarden, waarbij de hoofdactiviteit gericht is op het fokken en/of houden van paarden als para-agrarisch kan worden aanzien.

Op de hoorzitting wordt verklaard dat het een volwaardige paardenfokkerij betreft met 44 paarden. Dit wordt ook bevestigd in het telefonisch onderhoud met de Vlaamse confederatie van het paard waarin is meegedeeld dat op 4-4-2011 in totaal 31 paarden, waaronder 13 merries geregistreerd werden bij aanvrager.

De provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar wijst naar andere activiteiten die eerder van recreatieve aard zijn. Echter wordt door beroeper gesteld dat deze activiteiten

slechts van subsidiaire aard zijn en dat de fokkerij nog steeds de hoofdactiviteit blijft.

Op basis van deze gegevens moet redelijkerwijs worden besloten dat de aanvraag betrekking heeft op een volwaardige paardenfokkerij.

Tevens ligt de aanvraag met uitzondering van het sanitair gebouw en de stallen 1 en 2, binnen het beschermd landschap Meersengebied (MB 19/11/2001).

Hierbij stelt de gewestelijk erfgoedambtenaar dat de onderdelen gelegen binnen de contouren van het beschermde landschap strijdig is met direct werkende normen. De inhoud van het advies van de gewestelijk erfgoedambtenaar dd.14/10/2010 is wettelijk bindend gezien haar ongunstig karakter. Op grond van artikel 4.3.3. Codex is er aldus geen juridische basis om de vergunning te verlenen voor het gedeelte gelegen binnen de contouren van het beschermd landschap.

De watertoets is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06. Volgens artikel 3 van dit besluit is het advies van de watertoets positief indien vooraf blijkt dat er geen schadelijk effect te verwachten is. Volgens de watertoetskaarten van de Vlaamse overheid (www.watertoets.be) is de bouwplaats gelegen buiten een “mogelijks overstromingsgevoelig gebied”. Redelijkerwijs moet worden besloten dat de aanvraag geen schadelijke effecten op de waterhuishouding zal teweegbrengen.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Enkel het sanitair gebouw en de twee paardenstallen kunnen voor vergunning in aanmerking komen aangezien ze niet gelegen zijn binnen het beschermd landschap.

Zij sluiten zeer compact aan bij de bestaande bebouwing en brengen geen verdere versnippering van het open landschap met zich mee.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op een volwaardige paardenfokkerij; dat het sanitair gebouw en de paardenstal 1 en 2 verenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening; dat het overige gelegen in beschermd landschap niet kan worden vergund ingevolge het bindend advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar (art. 4.3.3 – strijdigheid met direct werkende normen);

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing is betekend aan de verzoekende partij met een aangetekende brief van 26 mei 2011.

Het beroep tot vernietiging van 24 juni 2011 is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij beschikt als aanvrager van de vergunning over het rechtens vereist belang overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

Het beroep tot vernietiging is ontvankelijk.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij vordert zowel de vernietiging van de gedeeltelijke weigeringsbeslissing van de verwerende partij van 12 mei 2011 als de vernietiging van het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar van 10 november 2010.

2.

De verwerende partij is van oordeel dat het beroep niet ontvankelijk is in zover tevens de vernietiging van voormeld advies gevorderd wordt. Volgens haar kan het advies niet als een vergunningsbeslissing beschouwd worden in de zin van artikel 4.8.1 VCRO

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.16, §1 VCRO luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering wijst de instanties aan die over een vergunningsaanvraag advies verlenen.

Deze adviezen hebben de gevolgen als omschreven in artikel 4.3.3 en artikel 4.3.4. In voorkomend geval sorteren zij ook de gevolgen als bepaald in artikel 4.4.6, eerste lid, van deze codex of in artikel 11, §4, vierde lid, van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten.

De adviezen worden uitgebracht binnen een vervaltermijn van dertig dagen, ingaand de dag na deze van de ontvangst van de adviesvraag. Indien deze termijn wordt overschreden, kan aan de adviesvereiste voorbij worden gegaan.”

Artikel 1, 9° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, bepaalt het volgende:

“De instanties die overeenkomstig artikel 4.7.16, §1, respectievelijk 4.7.26, §4, eerste lid, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, om advies worden verzocht, zijn:

1° het agentschap van het Beleidsdomein Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed dat belast is met de uitvoering van het beleid inzake onroerend erfgoed voor volgende aanvragen:

(...)

c. aanvragen met betrekking tot percelen die gelegen zijn in voorlopig of definitief beschermde landschappen en in erfgoedlandschappen.

Het is niet betwist dat de aangevraagde constructies minstens gedeeltelijk gelegen zijn binnen het beschermd landschap “De Meersen”. Uit het voorgaande volgt dat het advies van het de gewestelijk erfgoedambtenaar van 10 november 2010 de gevolgen heeft zoals omschreven in de artikelen 4.3.3 en 4.3.4 VCRO. Dit advies sorteert meer bepaald de gevolgen zoals omschreven in artikel 4.3.3 VCRO, aangezien het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg (hierna het Landschapsdecreet genoemd), alsook de beschermingsbesluiten die in uitvoering van dit decreet worden genomen, kunnen worden gekwalificeerd als “direct werkende normen” in de zin van deze bepaling.

2.

Het bindend karakter van het advies vloeit tevens voort uit:

- artikel 12 van het Landschapsdecreet;
- artikel 14§3 en §4 van het Landschapsdecreet;
- artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 1997 houdende algemene beschermingsvoorschriften, advies- en toestemmingsprocedure, instelling van een register en vaststelling van een herkenningsteken voor beschermde landschappen.

Artikel 12 van het Landschapsdecreet luidt als volgt:

*“ ...
Het besluit tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap is bindend. Er mag alleen van worden afgeweken in de door dit decreet bepaalde gevallen en vormen.
De besluiten tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap hebben een individueel karakter en fungeren als aanvulling en verfijning op de sectoriële wetgevingen. Zij mogen geen erfdienstbaarheden vaststellen die in absolute zin werken of handelingen verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften kunnen verhinderen.
...”*

Artikel 14, §3 van het Landschapsdecreet luidt als volgt:

*“ ...
Met betrekking tot de binnen de grenzen van een voorlopig of definitief beschermd landschap gelegen goederen zijn alle vergunningverstrekkende instanties voor de vergunningsaanvragen verplicht binnen 10 dagen na ontvangst van het dossier advies in te winnen bij de Vlaamse regering of haar gemachtigde. Dit advies is bindend voor zover het negatief is of voorwaarden oplegt (...).
...”*

.Artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 1997 luidt als volgt:

“ ...

Van de algemene en specifieke beschermingsvoorschriften kan enkel afgeweken worden mits een gunstig advies wordt uitgebracht of een toestemming verleend overeenkomstig artikel 14 § 3 en 4 van het decreet. Overeenkomstig artikel 12 van het decreet blijven werken of handelingen die met de plannen van aanleg overeenstemmen of die noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften, mogelijk mits zij worden voorgelegd voor een advies of toestemming, zoals bepaald in artikel 14 § 3 en 4 van het decreet. Voormeld advies of toestemming kan enkel bijkomende voorwaarden opleggen die de bestemmingsvoorschriften aanvullen of verfijnen.
...”

Uit de samenlezing van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 1997 en artikel 12 en 14, §3 van het Landschapsdecreet vloeit voort dat het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar voor de vergunningverlenende overheid dient aanzien te worden als een bindend advies.

4.

In de mate dat het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar bindend is, is het te beschouwen als een rechtstreeks aanvechtbare bestuurlijke rechtshandeling. Het advies is immers voorbeslissend ten aanzien van de bestreden vergunningsbeslissing die kan worden gezien als het eindpunt van een complexe bestuurlijke rechtshandeling, namelijk een reeks opeenvolgende administratieve handelingen waarvan de laatste beslissend is en de voorgaande, al dan niet voorbeslissend ten opzichte van de eindbeslissing, een voorbereidend karakter hebben. In dat geval kan de vernietiging van de voorbeslissing, namelijk het bindend advies, samen met de eindbeslissing worden gevorderd.

In het arrest nr. 226.085 van 15 januari 2014 en arrest nr. 227.064 van 8 april 2014 oordeelt de Raad van State dat hij niet over de rechtsmacht beschikt om uitspraak te doen over een beroep tot vernietiging over een bindend advies dat aan een vergunningsbeslissing voorafgaat, gelet op de welbepaalde band tussen het advies en de vergunningsbeslissing die erop volgt, die zich niet los van mekaar laten indenken. De toewijzing door artikel 4.8.2, eerste lid, 1° VCRO van de bevoegdheid tot kennisneming van beroepen tegen vergunningsbeslissingen aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen, heeft tot gevolg dat ook het beroep tot vernietiging van het bindend advies aan de bevoegdheid van de Raad van State onttrokken is.

Deze arresten kunnen niet anders dan tot de conclusie leiden dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen van een beroep tot vernietiging van een bindend advies dat voorafgaat aan een vergunningsbeslissing en integrerend deel uitmaakt van hetgeen te beschouwen is als een complexe rechtshandeling, met de vergunningsbeslissing als eindbeslissing. Er anders over oordelen zou betekenen dat er geen rechtscollege meer bevoegd zou zijn om kennis te nemen van een beroep tot vernietiging van een nochtans aanvechtbare bestuurshandeling.

De Raad verwerpt deze exceptie.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.16 juncto 4.3.3 en 4.3.4 VCRO, de schending van artikel 6 EVRM (artikel 159 Grondwet), de schending van artikel 7.4.4, §1 juncto 4.3.1, §1 VCRO en van artikel 12, tweede lid van het Landschapsdecreet van 16 april 1996, de schending van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit, de schending van artikel 4.7.21, §1 VCRO, de schending van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

1.

De verzoekende partij zet in een eerste onderdeel uiteen dat de artikelen 4.3.3 en 4.3.4 VCRO zich uitsluitend richten tot de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich ten onrechte gebonden acht door het negatief advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar, dat volgens haar uitsluitend geldt ten aanzien van de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg. De verzoekende partij maakt hierbij de vergelijking met het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dat bindend is voor niet-ontvoogde gemeenten. De bindende kracht werkt echter volgens de verzoekende partij op grond van de devolutieve werking niet door in het kader van het administratief beroep.

De verzoekende partij voert ondergeschikt aan dat het advies van de erfgoedambtenaar geen verplichte maar slechts een facultatieve weigeringsgrond uitmaakt. Zij voert aan dat de bestreden beslissing geen enkele direct werkende norm bevat in de zin van artikel 4.3.3 VCRO waarmee de aanvraag strijdig is. De verwijzing naar de doelstellingen van het beschermingsbesluit kan niet gelijkgesteld worden met een direct werkende norm in de zin van artikel 4.3.3. VCRO. Zij oordeelt dat dit afdoende blijkt uit de vaststelling dat het besluit van de erfgoedambtenaar punt voor punt de aanvraag overloopt en motiveert waarom deze (weliswaar ten onrechte) niet past binnen de doelstellingen van het Landschapsdecreet en het ministerieel beschermingsbesluit "Meersengebied".

Volgens de verzoekende partij zijn de doelstellingen van het beschermingsbesluit geen direct werkende normen vermits zij steeds een opportuniteitsoordeel toelaten voor de betrokken overheden.

De verzoekende partij is van oordeel dat de artikelen 12 en 14 van het Landschapsdecreet evenmin als directe werkende norm kunnen beschouwd worden zoals ten onrechte voorgehouden wordt in het besluit van de erfgoedambtenaar. Los van de vaststelling dat deze bepalingen louter algemene bepalingen betreffen zonder direct werkende kracht zoals gesteld in artikel 4.3.3 VCRO zou een dergelijke interpretatie volgens de verzoekende partij voorbij gaan artikel 12, tweede lid van het Landschapsdecreet.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij minstens concreet en afdoende had moeten motiveren waarom zij zich aansluit bij het betrokken negatieve advies vermits het slechts gaat over een facultatieve weigeringsgrond.

De verzoekende partij stelt nog dat anders de door de verwerende partij ingeroepen bepalingen elke zinnige beroepsmogelijkheid zouden uithollen, hetgeen in strijd is met de fundamentele rechten van de verdediging en de waarborgen verleend door artikel 6 EVRM en tegen de devolutieve werking van het hoger beroep overeenkomstig artikel 4.7.21, §1 VCRO. De verzoekende partij is van oordeel dat deze bepalingen in voormelde interpretatie buiten toepassing moeten gelaten worden op grond van artikel 159 Grondwet.

De verzoekende partij zet in een tweede onderdeel uiteen dat door de vergunning uitsluitend te weigeren op basis van het negatief advies van de erfgoedambtenaar de verwerende partij hierdoor artikel 7.4.4., §1 juncto artikel 4.3.1, §1 VCRO schendt, alsook artikel 12, tweede lid van het Landschapsdecreet en artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit.

De verzoekende partij verwijst naar de verordenende kracht van het gewestplan waarmee de aanvraag in overeenstemming is. Dit kan niet buitenspel gezet worden door te verwijzen naar de algemene doelstellingen van het Landschapsdecreet en/of het ministerieel besluit tot bescherming van het landschap “Meersengebied”. Conform artikel 12, tweede lid van het Landschapsdecreet primeren de ruimtelijke bestemmingen op de maatregelen van het decreet, die geen absolute beperkingen mogen opleggen of handelingen verbieden en/of onmogelijk maken die in overeenstemming zijn met het betrokken ruimtelijk bestemmingsplan.

De bestreden beslissingen miskennen volgens de verzoekende partij manifest de voormelde bepalingen vermits enerzijds geoordeeld wordt dat de activiteiten van de verzoekende partij perfect in overeenstemming zijn met de ruimtelijke bestemming van het agrarisch gebied, maar anderzijds gesteld wordt dat er geen regularisatie kan verleend worden voor nochtans fundamentele en noodzakelijke onderdelen van deze activiteit.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen ten onrechte het advies van het Regionaal Landschap Houtland niet als voorwaarde hebben opgenomen in hun beslissing waardoor de activiteit van de verzoekende partij niet absoluut onmogelijk zou gemaakt worden.

De verzoekende partij zet in een derde onderdeel uiteen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de verwerende partij zich geen eigen oordeel heeft gevormd over de aanvraag en zich ertoe beperkt heeft de adviezen woordelijk over te nemen. Bovendien wordt volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing geen antwoord geboden op de gestoffeerde beroepsargumenten van de verzoekende partij, en heeft zij evenmin geantwoord op de beroepsargumenten omtrent de wettigheid van de verleende adviezen.

De verzoekende partij verwijst voor de schending van de motiveringsplicht naar de inhoud van haar eerste twee onderdelen van het middel.

De verzoekende partij zet in een vierde onderdeel uiteen dat de bestreden beslissing artikel 4.7.21, §1 VCRO miskent, doordat zij de aanvraag niet in haar volledigheid heeft onderzocht en niet nagegaan heeft of de adviezen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de gewestelijke erfgoedambtenaar zelf correct waren. Aldus miskent de verwerende partij de devolutieve werking van het beroep. De bestreden beslissing is volgens haar onwettig omdat zij steunt op een onwettig bindend advies.

De verzoekende partij zet in een vijfde onderdeel uiteen dat de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn.

Voor wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel verwijst de verzoekende partij naar de vorige onderdelen van haar middel.

Voor wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel werpt de verzoekende partij op dat de verwerende partij kennis had of moest gehad hebben dat de voorliggende handelingen, waarvan zij meent dat deze een ernstige aantasting van het beschermde landschap impliceren, niet door de verzoekende partij maar wel door de vorige eigenaar zijn gepleegd, en dit ruim 20 jaar geleden. De betrokken overheden hebben hiertegen op het ogenblik van de gepleegde handelingen nooit actie ondernomen.

De verzoekende partij stelt bovendien dat het omliggende beschermde landschap geenszins ernstig aangetast is door de uitgevoerde werken. Deze komen overeen met de agrarische bestemming en er zijn afdoende waarborgen om deze in harmonie met de onmiddellijke omgeving in te kleden. Zij verwijst hiervoor naar het advies van het Regionaal Landschap Houtland.

De verzoekende partij besluit tot de gegrondheid van het middel in al haar onderdelen.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste onderdeel dat artikel 4.3.3 en 4.3.4 VCRO bindende normen zijn niet alleen in eerste aanleg maar ook in het kader van het administratief beroep. Een vergunning dient geweigerd te worden als uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat zij strijdig is met direct werkende normen uit andere beleidsvelden (zoals in casu) of met doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening. Zij wijst erop dat geen vergelijking kan gemaakt worden met het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar omdat diens advies enkel dient ingewonnen te worden door niet-ontvoogde gemeenten en derhalve de bindende kracht beperkt is tot de behandeling in eerste aanleg.

De verwerende partij argumenteert dat het advies van de erfgoedambtenaar geen facultatieve weigeringsgrond uitmaakt zoals de verzoekende partij beweert. Vermits de aanvraag strijdig is met direct werkende normen dient de vergunning geweigerd te worden op grond van het negatief bindend advies in toepassing van artikel 4.3.3 VCRO.

De verwerende partij stelt dat zij de vigerende wetgeving volledig en correct toegepast heeft, zodat haar geen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan verweten worden.

De verwerende partij antwoordt op het tweede onderdeel dat de gewestelijke erfgoedambtenaar zich enkel heeft uitgesproken over die delen van de aanvraag die binnen het beschermd landschap 'De Meersen' gelegen zijn. In tegenstelling tot wat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft gesteld, heeft de erfgoedambtenaar geen bezwaar tegen de kwalificatie van de activiteiten van de verzoekende partij als "para-agrarisch", maar stellen zich problemen voor zover welbepaalde delen gelegen zijn binnen het beschermd landschap. Indien rekening gehouden wordt met de bemerkingen van de erfgoedambtenaar bestaat trouwens de mogelijkheid dat de verzoekende partij alsnog een vergunning zou bekomen. Er bestaat echter geen subjectief recht op het verkrijgen van een vergunning.

De verwerende partij argumenteert dat het advies van het Regionaal Landschap Houtland decretaal niet bindend is. Het louter feit dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt om voorwaarden op te leggen brengt niet met zich mee dat zij als vergunningverlenend orgaan kennelijk onredelijk zou gehandeld hebben.

De verwerende partij antwoordt op het derde onderdeel dat de strijdigheid van de aanvraag met artikel 4.3.3 VCRO op zich reeds een voldoende weigeringsgrond uitmaakt. De verwerende partij heeft bovendien de adviezen niet “*klakkeloos overgenomen*” zoals de verzoekende partij beweert: de verwerende partij aanvaardt dat het gaat over een volwaardige paardenfokkerij en wijkt op dit punt af van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij in het kader van het administratief beroep het advies van de erfgoedambtenaar nooit in vraag heeft gesteld.

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing verwijst naar het bindend advies van de erfgoedambtenaar en expliciet naar artikel 4.3.3 VCRO verwijst, zodat de verzoekende partij niet kan ontkennen op de hoogte geweest te zijn van de grondslag van de beslissing. Vermits de vergunningverlenende overheid gebonden is door het advies dient de bestreden beslissing als afdoend beschouwd te worden.

De verwerende partij antwoordt op het vierde onderdeel dat het bindend advies van de erfgoedambtenaar de verwerende partij ook in het kader van het administratief beroep bindt, en zij geenszins verplicht is om een nieuw advies te vragen. Bovendien is er geen enkele indicatie dat een tweede advies zou leiden tot een andersluidende beslissing, vermits zich geen nieuwe elementen hebben voorgedaan die zouden noodzaken opnieuw een advies te vragen.

De verwerende partij antwoordt op het vijfde onderdeel dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet geschonden zijn, vermits zij de aanvraag terecht gedeeltelijk geweigerd heeft op grond van de vigerende wetgeving. Bovendien gaat het over een regularisatievergunning, waarbij de vergunningverlenende overheid in zeker zin voor voldongen feiten geplaatst is. De verwerende partij stelt dat het niet uitmaakt dat de verzoekende partij niet zelf het bouw misdrijf heeft begaan, vermits zij geacht wordt als koper met kennis van zaken haar aankoopbeslissing genomen te hebben. De verzoekende partij had vooraf een stedenbouwkundig attest kunnen opvragen zodat niet aan de verwerende partij maar aan de verzoekende partij zelf een gebrek aan zorgvuldigheid kan verweten worden.

De verwerende partij wijst erop dat zij haar beslissing met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen gezien zij eerst bijkomende inlichtingen heeft opgevraagd vooraleer uitspraak te doen over het zone-eigen karakter van de aanvraag.

De verwerende partij wijst erop dat er wel handhavend optreden is geweest en verwijst naar het proces-verbaal opgesteld in 2008.

De verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het middel in haar geheel.

Beoordeling door de Raad

A. De bestreden beslissing van de verwerende partij

1. Het eerste onderdeel

1.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, is het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar in voorliggend geval bindend voor elke vergunningverlenende overheid, weze het in eerste aanleg of in het kader van het administratief beroep. Zulks vloeit voort uit de duidelijke bepalingen van artikel 14, §3 van het landschapsdecreet en artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 1997. Het bindend karakter van het advies strekt zich uit tot de aangevraagde constructies die gelegen zijn binnen het beschermd landschap.

2.

Anders dan de verzoekende partij meent, wordt artikel 4.7.21, §1 VCRO hierdoor niet geschonden. Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep oordeelt de verwerende partij als orgaan van actief bestuur over de voorliggende aanvraag opnieuw in haar volledigheid. Dit betekent evenwel niet dat zij bindende adviezen -onder voorbehoud van hun wettigheidscontrole door de rechter- naast zich kan neerleggen.

3.

In de mate de verwerende partij vaststelt dat uit het advies van de gewestelijk erfgoedambtenaar blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen moet volgens de bewoordingen van artikel 4.3.3 VCRO de vergunning worden geweigerd tenzij de verwerende partij van oordeel is dat in de vergunning voorwaarden kunnen opgenomen worden die de naleving van de sectorale regelgeving waarborgen. Het (bindend) negatief advies betekent niet noodzakelijk dat de verwerende partij verplicht is de vergunning te weigeren. Zij kan in voorkomend geval oordelen dat een vergunning toch kan afgeleverd worden mits het opleggen van voorwaarden waardoor kan tegemoet gekomen worden aan de bemerkingen van het bindend advies en op die manier het aangevraagde in overeenstemming kan gebracht worden met de betrokken sectorale regelgeving. Dit behoort tot de opportuniteitsbeoordeling van de verwerende partij als orgaan van actief bestuur waarop de Raad in het kader van de hem toevertrouwde opdracht slechts een legaliteitstoets uitvoert.

Los van de vaststelling dat artikel 6 EVRM (Europees Verdrag van de Rechten van de Mens) niet geldt binnen het kader van een administratief beroep, toont de verzoekende partij in het licht van de hierboven geschetste omstandigheden niet aan in welke mate het recht op een eerlijk proces geschonden is. In de mate het bindend advies voortvloeit uit een decretale regelgeving valt zulks eveneens buiten het toepassingsbereik van artikel 159 van de Grondwet.

Het tweede onderdeel

1.

De verzoekende partij toont niet aan in welke mate de bestreden beslissing strijdig is met de voorschriften van het gewestplan. Het louter feit dat de aanvraag conform is met de gewestplanbestemming, houdt niet in dat ze daarom ook kan vergund worden. Individuele vergunningsaanvragen dienen immers, naast hun conformiteit met de gewestplanbestemming tevens getoetst te worden aan de vereisten van onder meer titel IV, hoofdstuk 3 VCRO.

2.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het strijdig karakter van de aanvraag met direct werkende normen (artikel 4.3.3 VCRO) voor zover de beoogde constructies gelegen zijn binnen het beschermd landschap. Zij steunt hierbij terecht op het advies van de erfgoedambtenaar die de constructies storend en strijdig acht met de bepalingen van het ministerieel beschermingsbesluit van het landschap "Meersengebied".

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt zijn voormelde bepalingen voldoende concreet en op zichzelf toepasbaar zonder dat verdere reglementering of precisering noodzakelijk is. De verzoekende partij meent ten onrechte dat enkel de "*specifieke beschermingsvoorschriften*" van het ministerieel besluit (vermeld in artikel 2 onder punt "B") hieraan voldoen, maar verliest uit het oog dat het ministerieel beschermingsbesluit in hetzelfde artikel onder punt "A" eveneens alle bepalingen van het beschermingsbesluit van de Vlaamse regering van 3 juni 1997 van toepassing verklaart.

Artikel 6 van dit laatste besluit luidt als volgt:

"
...
Onverminderd de toepassing van artikel 3 is verboden betreffende gebouwen of constructies en wegen:
1° het oprichten van een gebouw of eender welke constructie uit om het even welk materiaal, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd, op de grond steunend, of aan om het even welke drager vastgemaakt;
..."

Artikel 14, §2 van het Landschapsdecreet bepaalt daarenboven het volgende:

"
...
De eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers van een voorlopig of definitief beschermd landschap zijn verplicht door de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken, het in goede staat te houden, het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen.
..."

Deze bepalingen volstaan op zichzelf om toepasbaar te zijn zonder de noodzaak tot verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging zodat zij kunnen beschouwd worden als direct werkende normen zoals bedoeld in artikel 4.3.3 VCRO.

3.

De primauteit van de ruimtelijke ordening, waarnaar de verzoekende partij verwijst, en zoals deze voortvloeit uit artikel 12, tweede lid van het Landschapsdecreet, verbiedt enkel dat absolute beperkingen opgelegd worden of handelingen verboden worden die in overeenstemming zijn met ruimtelijke uitvoeringsplannen. De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zulks het geval is. De verzoekende partij toont overigens evenmin op concrete wijze aan dat de beoogde regularisatie van de bestaande constructies binnen het beschermd landschap fundamentele en noodzakelijke onderdelen uitmaken van een vergunde bedrijfsactiviteit.

4.

Aangezien in casu uit het advies van de gewestelijk erfgoedambtenaar blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen, moet volgens de bewoordingen van artikel

4.3.3 VCRO hetzij de vergunning worden geweigerd, hetzij in de vergunning voorwaarden worden opgenomen die de naleving van de sectorale regelgeving waarborgen.

De stelling van de verzoekende partij dat de verwerende partij het advies van het Regionaal Landschap als voorwaarde had kunnen of moeten opnemen in de bestreden beslissing, wordt door de Raad niet bijgetreden. De vaststelling conform het bindend advies dat de aanvraag strijdig is met direct werkende normen is op zich een voldoende draagkrachtig motief als grondslag van de weigeringsbeslissing.

De verwerende partij beslist als orgaan van actief bestuur in het kader van haar opportuniteitsbeoordeling of zij al dan niet voorwaarden wil opnemen waardoor kan tegemoet gekomen worden aan de bezwaren van de erfgoedambtenaar, zodat het aangevraagde alsnog in overeenstemming kan gebracht worden met de sectorale regelgeving. Zij is hiertoe evenwel niet verplicht. De Raad kan in het kader van de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling zijn beslissing hieromtrent niet in de plaats stellen van het vergunningverlenend orgaan. De loutere omstandigheid dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om aan de aanvrager van een vergunning voorwaarden op te leggen, brengt niet met zich mee dat de overheid hierdoor kennelijk onredelijk handelt.

De erfgoedambtenaar besluit in concreto dat de constructies die zich binnen het beschermd landschap "Meersengebied" bevinden strijdig zijn met de bepalingen van het ministerieel beschermingsbesluit van 19 november 2001, doch hiermee in overeenstemming kunnen gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden. Uit het advies blijkt dat deze voorwaarden moeten betrekking hebben op een minder grootschalige oppervlakte van de loop piste, een betere centralisatie van de te verspreid gelegen schuilhokken, een betere aansluiting van de stallingen bij de overige gebouwen en minder storende omheiningen die nu de open ruimte aantasten en als storend ervaren worden voor het open karakter van het beschermd landschap.

De Raad stelt vast dat in alle redelijkheid niet kan aangenomen worden dat de maatregelen zoals gesuggereerd in het advies van het Regionaal Landschap hieraan beantwoorden. Met uitzondering van de suggestie om zoveel mogelijk omheiningen weg te nemen, zijn de gesuggereerde maatregelen niet van aard om het aangevraagde in overeenstemming te brengen met de bemerkingen van de erfgoedambtenaar. De Raad stelt overigens vast dat de mogelijke voorwaarden die kunnen opgelegd worden in alle redelijkheid niet als bijkomstige aanpassingen kunnen aanzien worden en een fundamentele aanpassing van de aanvraag veronderstelt.

3. Het derde onderdeel

Als orgaan van actief bestuur is de verwerende partij niet verplicht te antwoorden op alle argumenten en bezwaren die in het kader van het administratief dossier naar voor gebracht worden. Het volstaat dat zij aangeeft op welke motieven zij haar beslissing steunt. Deze motieven moeten deugdelijk zijn en moeten steunen op een juiste feitenfinding. De beoordelingsbevoegdheid van de Raad is in het kader van de hem opgedragen legaliteitstoets beperkt tot het onderzoek of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is kunnen komen.

Gelet op het negatief bindend advies van de erfgoedambtenaar kan de verwerende partij zich er toe beperken het advies bij te treden en hoeft zij haar beslissing niet bijkomend te motiveren of te

verantwoorden. Onder voorbehoud van de rechtsgeldigheid van het advies zelf is deze vaststelling op zich reeds een voldoende draagkrachtig weigeringsmotief.

4. Het vierde onderdeel

Voor wat betreft de devolutieve werking van het administratief beroep wordt verwezen naar wat hierboven in het eerste onderdeel is uiteengezet. De verzoekende partij vergist zich met betrekking tot de draagwijdte van het bindend advies, dat ook doorwerkt in het kader van het administratief beroep.

Het is aan de partij die het bindend advies inhoudelijk bekritiseert om de inhoudelijke gebreken ervan zodanig aan te tonen of aannemelijk te maken dat dit een vergunningverlenend bestuursorgaan, in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht, ertoe noopt rekening te houden met deze kritiek en ze te betrekken in haar besluitvorming, desnoods door het voorleggen van deze kritiek aan de betrokken adviesinstantie en/of het verzoeken tot een nieuw of aanvullend advies.

De verzoekende partij toont in casu niet aan op welke feitelijke of rechtsgronden de verwerende partij een bijkomend of nieuw advies had moeten vragen.

Zij toont evenmin aan op welke concrete motieven zij zich beroept om te stellen dat zij de rechtsgeldigheid van het bindend advies überhaupt in het kader van het administratief beroep betwist heeft.

5. Het vijfde onderdeel

Wanneer een advies bindend is, als het negatief is of voorwaarden oplegt, kan de vergunningverlenende overheid omwille van het bindend karakter van dit advies zich er toe beperken het advies bij te treden en hoeft zij haar beslissing niet bijkomend te motiveren of te verantwoorden. Als zodanig schendt zij evenmin de door de verzoekende partij geciteerde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel. Weliswaar moet het advies, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, zelf zorgvuldig zijn, zowel naar inhoud als met betrekking tot de wijze van totstandkoming en dit impliceert onder meer dat het advies zelf afdoende moet gemotiveerd zijn.

De verzoekende partij toont niet aan in welke mate de bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel. Het louter feit van een beweerd gedogen van zonder vergunning opgerichte constructies, weze het door de verzoekende partij zelf of door een rechtsvoorganger, opent voor de verzoekende partij geen absoluut recht op regularisatie van illegaal opgerichte constructies. Overigens blijkt dat de betrokken overheid wel degelijk handhavend opgetreden is en er processen-verbaal wegens bouw misdrijf opgesteld zijn in 2003 en 2008, welk laatste proces-verbaal trouwens aanleiding geweest is tot het indienen van huidige regularisatie-aanvraag.

Het middel is ongegrond.

B. Het bindend advies van de erfgoedambtenaar van 10 november 2010

1.

De Raad kan zich in het kader van de hem opgedragen legaliteitstoets niet in de plaats stellen van de erfgoedambtenaar. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze in het kader van de

adviesverplichting de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar advies is kunnen komen.

2.

De Raad stelt vast dat het advies van de erfgoedambtenaar een uitvoerige beoordeling maakt van de goede ruimtelijke ordening om daarna vast te stellen dat de regularisatie van de aangevraagde constructies voor zover ze zich binnen het beschermd landschap bevinden hiermee in strijd zijn.

De erfgoedambtenaar verwijst in essentie naar het storend karakter van de gebouwen en voorzieningen waarvan de regularisatie gevraagd wordt, die niet in overeenstemming te brengen zijn in hun huidige vorm met de dominante landschapselementen en –waarden. De erfgoedambtenaar verwijst naar het open landschapsbeeld en de authenticiteit van het als landschap beschermd gebied.

De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststellingen en conclusies van de erfgoedambtenaar kennelijk onredelijk of foutief zijn, dat het advies op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen is en/of onvoldoende gemotiveerd is. Voor wat betreft de inhoudelijke kritiek geformuleerd door de verzoekende partij kan bovendien verwezen worden naar de beoordeling die de Raad hierboven heeft gemaakt.

De Raad stelt vast dat de kritiek voor het overige opportuïteïtskritiek is, waaruit weliswaar blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met het advies van de erfgoedambtenaar, zonder evenwel een inhoudelijk gebrek aan te tonen of aannemelijk te maken.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.2.1 en 4.2.3 VCRO, van artikel 5.2° en 3° van het besluit van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, van artikel 4.2.14, §2 VCRO, van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

1.

De verzoekende partij is van oordeel dat de schuilhokken en de afsluiting vrijgesteld zijn van vergunningsplicht sedert 1 december 2010. De verwerende partij heeft dit aspect volgens haar niet onderzocht, zodat de bestreden beslissing op een kennelijk foutieve grondslag gebaseerd is en niet zorgvuldig is tot stand gekomen.

De verzoekende partij stelt dat de oefenpiste eveneens valt onder het vrijstellingenbesluit, vermits deze is aangelegd in de periode 1966-1967. Zij dient volgens de verzoekende partij als vergund geacht beschouwd te worden bij toepassing van artikel 4.2.14, §2 VCRO nu er geen bewijs voorligt van enig proces-verbaal of klacht opgesteld uiterlijk 5 jaar na voltooiing van de handeling. Ook dit aspect werd volgens de verzoekende partij niet onderzocht, zodat de bestreden beslissing op kennelijk foutieve grondslagen berust en niet afdoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij ten onrechte uitgaat van een vergunningsplicht zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is en niet afdoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij meent dat evenmin enig afdoend antwoord is geformuleerd in de bestreden beslissing op de argumentatie van de verzoekende partij omtrent de noodzaak van de schuilhokken in het kader van het dierenwelzijn bij toepassing van artikel 4 van de wet van 14 augustus 1986.

De verzoekende partij besluit tot de gegrondheid van het tweede middel.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat een eventuele toepassing van het vrijstellingenbesluit en het vermoeden van vergunning niet werd opgeroepen door de verzoekende partij in het kader van het administratief beroep. Door essentiële informatie niet mee te delen is de verzoekende partij volgens de verwerende partij zelf onzorgvuldig geweest.

De verwerende partij stelt bovendien dat het vrijstellingenbesluit niet van toepassing is gelet op artikel 1.2 van het besluit, waarin gesteld wordt dat het besluit van toepassing is onverminderd andere regelgeving inzake beschermde monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en archeologische sites, waarvoor een apart systeem van toelatingen geldt. Zij stelt dat de voorschriften van het landschapsdecreet de facto de vrijstelling van vergunning t.a.v. bepaalde handelingen teniet kan doen. De verzoekende partij lijkt dit volgens haar trouwens te beseffen en toont niet in concreto aan waarom er sprake zou zijn van vrijgestelde handelingen. Daarenboven had de verzoekende partij in dat geval geen regularisatievergunning dienen aan te vragen.

De verwerende partij stelt dat er bovendien geen bewijs voorligt dat de oefenpiste reeds in 1966-1967 aangelegd is. Het toegevoegde stuk bevat enkel verklaringen, die geen vaststaande bewijswaarde hebben. De verzoekende partij brengt geen andere stukken bij die haar stelling geloofwaardig maken.

De verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het tweede middel.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij toont nergens aan in welke mate de beoogde regularisatie onder het vrijstellingenbesluit valt. Zij geeft louter een opsomming van een aantal vrijstellingsbepalingen, zonder evenwel in concreto aan te tonen dat de zonder vergunning opgerichte constructies aan deze vereisten voldoen. Zij toont evenmin op overtuigende wijze aan dat de oefenpiste als vergund geacht moet worden. Haar in dat opzicht neergelegd overtuigingsstuk bevat louter eenzijdige verklaringen van een vorige eigenaar, wiens objectiviteit als mogelijke betrokken partij bij de begane bouw misdrijven als niet vaststaand kan beschouwd worden.

Bovendien stelt het vrijstellingenbesluit zelf stelt in artikel 1.2 het volgende:

“ ...

De bepalingen van dit besluit zijn van toepassing, onverminderd andere regelgeving inzake beschermde monumenten, beschermde stads- en dorpsgezichten, landschappen en archeologische sites, waarvoor een apart systeem van toelatingen geldt.

... ”

Daarenboven vloeit uit artikel 14, §4 van het landschapsdecreet voort dat de regularisatie van de beoogde constructies, zelfs al zouden ze vallen onder het vrijstellingenbesluit, in ieder geval de toelating behoeven van de erfgoedambtenaar. Dit artikel luidt immers als volgt:

“...
Werken of handelingen die strijdig zijn met de maatregelen en richtlijnen van het besluit en niet vergunningsplichtig zijn, zijn onderworpen aan een toestemming, te verlenen door de Vlaamse regering of haar gemachtigde.
...”

De argumentatie van de verzoekende partij met betrekking tot de noodzaak van schuilhokken voor het welzijn van de dieren, overtuigt evenmin.

Als orgaan van actief bestuur dient de verwerende partij vooreerst niet te antwoorden op alle argumenten die in het kader van het administratief beroep voorgebracht worden. Het volstaat dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen, zodat de Raad bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht kan nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing noch in het bindend advies van de erfgoedambtenaar de aanwezigheid van schuilhokken zelf in vraag gesteld. Het negatief advies en de bestreden beslissing hebben louter betrekking op de verspreide inplantingslocaties, die al te zeer het open karakter van het beschermd landschap verstoren.

De verzoekende partij toont niet aan in welke mate beide aangevochten besluiten op de aangegeven punten niet afdoende gemotiveerd zijn of als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk moeten beschouwd worden.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het Agentschap Onroerend Erfgoed is onontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 1 juli 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Marc VAN ASCH, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Jelleke ROOMS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Jelleke ROOMS

Marc VAN ASCH